

Przyjdzie sędzić żywych i umarłych

Katechizm Kościoła Katolickiego

668-679

KKK 668

„Po to bowiem Chrystus umarł i powrócił do życia, by zapanować tak nad umarłymi, jak nad żywymi” (Rz 14, 9).

Wniebowstąpienie Chrystusa oznacza Jego uczestnictwo, razem z człowieczeństwem, w mocy i władzy samego Boga.

Jezus Chrystus jest Panem i dlatego posiada wszelką władzę w niebie i na ziemi.

Jest On „ponad wszelką Zwierzchnością i Władzą, i Mocą, i Panowaniem”, ponieważ Ojciec „wszystko poddał pod Jego stopy” (Ef 1, 20-22).

Chrystus jest Panem wszechświata (Por. Ef 4,10; 1 Kor 15, 24. 27-28) i historii.

W Nim historia człowieka, a nawet całe stworzenie osiąga swoją „rekapitulację” (por. Ef 1, 10), swoje transcendentne wypełnienie.

KKK 669

Chrystus jako Pan jest także Głową Kościoła, który jest Jego Ciałem (por. Ef 1, 22). Wyniesiony do nieba i uwielbiony, po wypełnieniu w ten sposób do końca swojego posłania, pozostaje On na ziemi w swoim Kościele. Odkupienie jest źródłem władzy, którą Chrystus w mocy Ducha Świętego posiada nad Kościołem (por. Ef 4, 11-13). „Kościół, czyli Królestwo Chrystusowe, już teraz obecne w tajemnicy”, „stanowi załączek oraz zaczątek tego Królestwa na ziemi” (Sobór Watykański II, konst. *Lumen gentium*, 3; 5).

KKK 670

Od Wniebowstąpienia zamysł Boży
wchodzi w swoje spełnienie.

Jesteśmy już w „ostatniej godzinie”
(1 J 2, 18; por. 1 P 4, 7).

„Już przyszedł zatem do nas kres wieków,
już ustanowione zostało nieodwołalnie
odnowienie świata

i w pewien rzeczywisty sposób już
w doczesności jest ono antycypowane:
albowiem Kościół już na ziemi naznaczony
jest prawdziwą, choć niedoskonłą
jeszcze świętością”

(Sobór Watykański II, konst. *Lumen
gentium*, 48). Królestwo Chrystusa ukazuje
już swoją obecność przez cudowne znaki
(por. Mk 16, 17-18), które towarzyszą
głoszeniu go przez Kościół (por. Mk 16, 20).

KKK 671

Królestwo Chrystusa,
obecne już w Jego Kościele,
nie jest jeszcze całkowicie wypełnione
„z wielką mocą i chwałą”
(Łk 21, 27; por. Mt 25, 31)
przez przyście Króla na ziemię.
W Królestwo to uderzają jeszcze złe
moce (por. 2 Tes 2, 7), nawet jeśli
zostały one zwyciężone u podstaw
przez Paschę Chrystusa; do chwili,
gdy wszystko zostanie Mu poddane
(por. 1 Kor 15, 28).

KKK 671

„Dopóki jednak nie powstaną nowe niebiosa i nowa ziemia, w których sprawiedliwość mieszka, Kościół pielgrzymujący, w swoich sakramentach i instytucjach, które należą do obecnego wieku, posiada postać tego przemijającego świata i żyje pośród stworzeń, które wzdychają dotąd w bólach porodu i oczekują objawienia synów Bożych” (Sobór Watykański II, konst. *Lumen gentium*, 48). Dlatego chrześcijanie modlą się, szczególnie podczas Eucharystii (por. 1 Kor 11, 26), by przyspieszyć powrót Chrystusa (por. 2 P 3,11-12), mówiąc do Niego: „Przyjdź, Panie!” (por. 1 Kor 16, 22; Ap 22, 17. 20).

KKK 672

Chrystus powiedział przed swoim Wniebowstąpieniem, że nie nadeszła jeszcze godzina chwalebного ustanowienia Królestwa mesjańskiego oczekiwanego przez Izraela (por. Dz 1, 6-7), które według proroków (por. Iz 11, 1-9) miało przynieść wszystkim ludziom ostateczny porządek sprawiedliwości, miłości i pokoju. Czas obecny jest według Chrystusa czasem Ducha i świadectwa (por. Dz 1, 8), ale jest to także czas naznaczony jeszcze „utrapieniami” (1 Kor 7, 26) oraz doświadczaniem zła (por. Ef 5, 16), które nie oszczędza Kościoła (por. 1 P 4, 17) i zapoczątkowuje walkę ostatnich dni (por. 1 J 2, 18; 4, 3; 1 Tm 4, 1). Jest to czas oczekiwania i czuwania (por. Mt 25,1-13; Mk 13, 33-37).

KKK 673

Od Wniebowstąpienia przyście
Chrystusa w chwale jest bliskie
(por. Ap 22, 20),
nawet jeśli nie do nas należy
„znać czasy i chwile,
które Ojciec ustalił swoją władzą”
(Dz 1, 7; por., Mk 13, 32).
Przyście eschatologiczne
może wypełnić się w każdej chwili
(por. Mt 24, 44; 1 Tes 5, 2),
nawet jeśli to przyście
i ostateczna próba,
która je poprzedzi,
są jeszcze „zatrzymane”
(por. 2 Tes 2, 3-12).

KKK 674

Przyjście Mesjasza w chwale jest zatrzymane w każdej chwili historii

(por. Rz 11, 31) do momentu uznania Go przez „całego Izraela” (Rz 11, 26; Mt 23, 39), którego część została dotknięta „zatwardziałością” (Rz 11, 25) w „niewierze” (Rz 11, 20) w Jezusa.

Św. Piotr mówi do Żydów w Jerozolimie po Pięćdziesiątnicy: „Pokutujcie więc i nawróćcie się, aby grzechy wasze zostały zgładzone, aby nadeszły od Pana dni ochłody, aby też posłał wam zapowiedzianego Mesjasza, Jezusa, którego niebo musi zatrzymać aż do czasu odnowienia wszystkich rzeczy, co od wieków przepowiedział Bóg przez usta swoich świętych proroków” (Dz 3, 19-21).

Św. Paweł kontynuuje za nim:
„Jeżeli ich odrzucenie przyniosło światu
pojednanie, to czymże będzie ich
przyjęcie, jeżeli nie powstaniem
ze śmierci do życia?” (Rz 11, 15).
Wejście „całości” Izraela (Rz 11, 12)
do zbawienia mesjańskiego,
w ślad za wejściem „pełni pogan”
(Rz 11, 25; por. Łk 21, 24), pozwoli
Ludowi Bożemu zrealizować „miarę
wielkości według Pełni Chrystusa”
(Ef 4, 13), gdy Bóg będzie
„wszystkim we wszystkich”
(1 Kor 15, 28).

KKK 675

Przed przyjściem Chrystusa Kościół ma przejść przez końcową próbę, która zachwieje wiarą wielu wierzących (por. Łk 18, 8; Mt 24, 12).

Prześladowanie, które towarzyszy jego pielgrzymce przez ziemię (por. Łk 21,12; J 15,19-20), odsłoni „tajemnicę bezbożności” pod postacią oszukańczej religii, dającej ludziom pozorne rozwiązanie ich problemów za cenę odstępstwa od prawdy.

Największym oszustwem religijnym jest oszustwo Antychrysta, czyli oszustwo pseudomesjanizmu, w którym człowiek uwielbia samego siebie zamiast Boga i Jego Mesjasza, który przyszedł w ciebie (por. 2 Tes 2, 4-12; 1 Tes 5, 2-3; 2 J 7; 1 J 2, 18.22).

KKK 676

To oszustwo Antychrysta ukazuje się w świecie za każdym razem, gdy dąży się do wypełnienia w historii nadziei mesjańskiej, która może zrealizować się wyłącznie poza historią przez sąd eschatologiczny. Kościół odrzucił to zafałszowanie Królestwa, nawet w formie złagodzonej, które pojawiło się pod nazwą millenaryzmu (por. Kongregacja Św. Oficjum, dekret *De Millenarismo* (19 lipca 1944): DS 3839), przede wszystkim zaś w formie politycznej świeckiego mesjanizmu, „wewnętrznie perwersyjnego” (por. Pius XI, enc. *Divini Redemptoris*; potępia w tej encyklice „fałszywy mistycyzm” tej „karykatury odkupienia pokornych”; Sobór Watykański II, konst. *Gaudium et spes*, 20-21).

KKK 677

Kościół wejdzie do Królestwa jedynie przez tę ostateczną Paschę, w której podąży za swoim Panem w Jego Śmierci i Jego Zmartwychwstaniu (por. Ap 19, 1-9). Królestwo wypełni się więc nie przez historyczny triumf Kościoła (por. Ap 13, 8) zgodnie ze stopniowym rozwojem, lecz przez zwycięstwo Boga nad końcowym rozpętaniem się zła (por. Ap 20, 7-10), które sprawi, że z nieba zstąpi Jego Oblubienica (por. Ap 21, 2-4). Triumf Boga nad buntem zła przyjmie formę Sądu Ostatecznego (por. Ap 20, 12) po ostatnim wstrząsie kosmicznym tego świata, który przemija (por. 2 P 3, 12-13).

KKK 678

W ślad za prorokami (por. Dn 7,10; Jl 3-4; Ml 3,19) i Janem Chrzcicielem (por. Mt 3, 7-12) Jezus zapowiedział w swoim przepowiadaniu sąd, który nastąpi w dniu ostatecznym.

Zostanie wtedy ujawnione postępowanie każdego człowieka (por. Mk 12, 38-40) i wyjdą na jaw tajemnice serc (por. Łk 12,1-3; J 3, 20-21; Rz 2, 16; 1 Kor 4, 5).

Nastąpi wtedy potępienie zawinionej niewiary, która lekceważyła łaskę ofiarowaną przez Boga (por. Mt 11, 20-24; 12, 41-42).

Postawa wobec bliźniego objawi przyjęcie lub odrzucenie łaski i miłości Bożej (por. Mt 5, 22; 7,1-5).

Jezus powie w dniu ostatecznym:
„Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili”
(Mt 25, 40).

KKK 679

Chrystus jest Panem życia wiecznego. Do Niego jako do Odkupiciela świata należy pełne prawo ostatecznego osądzenia czynów i serc ludzi. „Nabył” On to prawo przez swój Krzyż. W taki sposób Ojciec „cały sąd przekazał Synowi” (J 5, 22; por. J 5, 27; Mt 25, 31; Dz 10, 42; 17, 31; 2 Tm 4, 1).

Syn jednak nie przyszedł, by sądzić, ale by zbawi (por. J 3, 17) i dać życie, które jest w Nim (por. J 5, 26).

Przez odrzucenie łaski w tym życiu każdy osądza już samego siebie (por. J 3, 18; 12, 48), otrzymuje według swoich uczynków (por. 1 Kor 3, 12-15) i może nawet potępić się na wieczność, odrzucając Ducha miłości (por. Mt 12, 32; Hbr 6, 4-6; 10, 26-31).

Polecenia:

1. Wyjaśnij, na czym polega królowanie Chrystusa przez Kościół.
2. Omów związek nawrócenia „całego Izraela” z ostatecznym przyjściem Mesjasza.
3. Przedstaw kwestię „ostatniej próby”, której doświadczy Kościół przed Paruzją.
4. Wskaż znaczenie wiary i miłości w kontekście Sądu Ostatecznego.

Ilustracja wykorzystane w prezentacji to fragmenty obrazu Hansa Memlinga, *Sąd Ostateczny*, ok. 1470 (źródło: Wikipedia).

Dziękuję za uwagę!

Króluj nam, Chryste!